

Un massatge

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Confies en mi? Em dius que si i et porto al meu llit. T'estires i et treus la samarreta. Dubtes un moment: les teves mans van cap als pantalons, però no. Et dic que no cal. Que només et faré la part superior. Que si després tenim temps, puc seguir, si vols. Et deixes estar. Et relaxes. El que fas ara és reposar el cap entre els braços. Primer recolzes la barbata i després reposes la cara sobre la galta esquerra. Et miro el cos uns segons i no s'allunya massa del meu. Com més compartim, més descobrim que ens assemblem. Em frego les mans per escalfar-les. M'assec damunt les teves natges. Et toco i faig força amb els dits, allà on et fa més mal. No parlo i tampoc dius res. Passa una hora i la meva respiració s'ha accelerat. Som com dos nens. De sobte, enmig d'una piscina de pilotes de colors. Engrapo una paraula de cada color la llenço cap a la teva direcció. Et queixes de mentida, no et fan mal i em coneixes més per qui sóc. En un moment donat dius que tens pressa. Que has d'anar a sopar i a dormir. M'agrades i em dius que encara no tens clar si hem parlat massa, o massa poc. Què és aquest encara. Vull tocar-te. Penso en dir-te qualsevol cosa que et pugui retenir una estona més, obrint els calaixos de la meva ment en busca del que et pugui ser d'interès. Em guardo els secrets com si fossin perles que deixo anar quan veig que les pots escoltar bé. Te'ls presento de mica en mica, en primícia. Cada cop que parlo, encara que parli per la resta, t'ho dedico a tu. I tu, les teves respostes em donen seguretat i em desmunten a parts iguals. Confies en mi, però jo en mi no. Potser per això quan t'he dit que només volia fer-te un massatge, has pensat que ho deia de debò. No sé què vols de mi però jo t'ho vull donar tot.

Nur Costa